

Andante.

Al---fa---der lod sit Blik paa E---den hvi---le, og föl-de he---le Jor---de-ri-----ges

Savn! thi end det al---drig saa en Qvin-de smi---le, ei E---va slum-red i sin A-dams Favn. Da

var det Her-rens Godhed Qvin-den skab---te, og Da-gen selv fik dob-belt Liv og Lys! det

Mulm som tyn---ged' Pa---ra-diis sig tab---te, da Qvin---dens Læ---be gav det för---ste

Kys! da Qvin dens Læbe gav det første Kys!

2.

Med tifold Trylleklang slog Nattergalen!
 Zephirer aanded' i den svale Luft!
 Hver Blomsterknop udfolded' sig i Dalen,
 Hver Rose ödsled' med sin Purpurduft.
 Den stærke Örn flöi ned fra Fjeldets Tinde,
 Det kjelne Lam paa Engen holtred' sig.
 Naturen hylded' Jordens Herskerinde;
 Og var ved Qvindens Aasyn lykkelig!

3.

Tilbedelige Kjön! Ei blot i Eden
 Dit Smil udbredte Held og Lys og Liv;
 End skaber du et Paradiis herneden
 Som Moder, Datter, Söster, Brud og Viv!
 Almægtig ved sin Dyd er stedse Qvinden;
 Hun har sit Skjold i sin Blufærdighed!
 En Guddom Manden seer i Elskerinden,
 Der smiler som en Engel til ham ned!